

community

Novoapostolska Crkva širom svijeta

01/2018/HR

Geslo 2018. godine:

Vjernost Kristu

Uvod:
Veleapostol
o geslu godine

Služba Božja u Chicagu:
Molim vas, idite!

Crkvena nauka:
Svijet pokojnih

Novoapostolska Crkva
International

Vjernost Kristu

Draga braćo i sestre u vjeri,

uz novu godinu Vam želim obilje božjeg blagoslova i mnogo doživljaja Božje prisutnosti u Vašem životu.

Lijepa je tradicija da ljudi početkom svake nove godine žele jedan drugome sve najbolje. Možemo, međutim, učiniti još mnogo više jedan za drugoga. Možemo moliti za drugoga i dragome Bogu reći: „Blagoslovi mog brata! Učvrsti moju sestru u vjeri! Zaštiti i utješi ih!”

Svakog dana možemo tako moliti za drugoga, tijekom čitave godine. Pritom mislim posebno na braću i sestre koji žive u područjima gdje bijesne ratovi i vladaju nevolja i nasilje. Mislim i na one koji su izloženi teškim bolovima, bilo tjelesnim bilo duševnim. Draga braćo i sestre, možete biti uvjereni da se za vas uvijek i veoma mnogo moli!

Apostoli mole posebno da svi ljudi mognu doživjeti cilj svoje vjere, to jest ponovni dolazak Isusa Krista. I u novoj se godini želimo pripremati na taj događaj. U tu svrhu imamo i svoj program treniranja – svake godine s nekim drugim težištem i naglaskom.

Tako smo se već bavili temom ljubavi, radosti, hvalospjeva i pobjeđivanja zla. A ovu godinu želimo provesti u znaku jednog značajnog obilježja koje bi trebalo biti svojstveno zaručnici-zajednici, a to je vjernost Kristu.

Uz pojam zaručnica se pored ljubavi i radosti bezuvjetno spominje i vjernost. U suprotnom njezina slika ne bi bila potpuna. Ali kako možemo živjeti vjernost Kristu? Želio bih ovdje spomenuti četiri točke svojstvene vjernosti Kristu, a to su:

- slijediti njegov uzor.
- sačuvati ljubav i u teškim vremenima.
- služiti.
- izvršavati svoja obećanja.

Značajne su to točke. Na službama Božjim spoznajemo što sve to za nas osobno znači.

Tema vjernost je višeslojna. Pritom valja istaknuti njezine osnovne sadržaje kao što su poštenje, pouzdanje, postojanost i sigurnost. Tijekom 2018. godine želimo se intenzivno baviti brojnim razinama značenja pojma vjernosti.

Zašto? To bi trebalo biti posve jasno: Vjernost Kristu od temeljnog je značenja za našu vjeru. Toliko je značajna da se u nekim jezicima za pojmove „vjera” i „vjernost” u Novom zavjetu koristi jedna te ista riječ.

U tom smislu želim da Vam 2018. godina bude prožeta vjerom i da svi zajedno sačuvamo vjernost Gospodinu!

Vaš
Jean-Luc Schneider

Subotu, 10. lipnja 2017. godine
Veleapostol Jean-Luc Schneider
slavio je sa službenicima mjesne
Crkve SAD-a službu Božju u Chicagu.

Molim vas, idite!

Matej 28, 19.20

„Zato idite i učinite sve narode
učenicima mojim! Krstite ih
u ime Oca i Sina i Duha Svetoga!
Učite ih da vrše sve što sam
vam zapovjedio! Ja sam s vama
u sve vrijeme do svršetka svijeta.”

Srdačno ljubljena braćo, poseban je doživljaj što danas mogu biti među vama, tim više što su s nama slikom i zvukom povezana mnoga braća i sestre širom ove države. To se ne događa tako često te bih stoga želio iskoristiti ovu priliku da vam najprije izrazim našu zahvalnost za vaš trud, vašu potporu i vaše služenje. Namjerno kažem „našu zahvalnost” jer sada i ovdje želim biti glasnogovornikom svih apostola. Vi znadete da smo mi upućeni na vašu pomoć i podršku. Isus je poslao apostole i mi vjerujemo i uvjereni smo da je poslao i apostole Novoapostolske Crkve. Dao im je značajan i velik nalog

koji nisu u stanju obavljati sami. Potrebna nam je vaša pomoć, potrebne su nam i vaše molitve. Potrebna nam je vaša podrška. Stoga smo tako zahvalni za vašu spremnost da zajedno s apostolima radite za djelo Isusa Krista.

Vi ste uz svoje postavljanje u službu, a time i uz preuzimanje dijela apostolske ovlasti kao i naloga dali svoj pristanak. Prema tome znači da zajednički dijelimo teret. Apostol od kojeg ste primili svoj nalog prenio vam je i dio svoje ovlasti. Taj nalog obavljate svim srcem i iz ljubavi, ali ne kao što izvršavate svoj posao u firmi. To nije tek posao za koji odgovarate. To je djelo vjere, djelo ljubavi koje je popraćeno mnogim žrtvama i molitvama. Stoga smo vam zahvalni što spremno preuzimate taj nalog. Kao službenici primili ste od apostola nalog, a s posvetom (ordinacijom) primili ste dio ovlasti apostola. To znači da služba i ovlasti službe vrijede samo dok ste povezani s apostolskom službom i ako djelujete po nalogu apostola. To je jedno od obilježja Novoapostolske Crkve. Nije tako u svim Crkvama. Netko tko obnaša službu u nekoj takvoj Crkvi može raditi u pojedinim stvarima po svom nahođenju – sve dok je zajednica s njime zadovoljna. U našoj Crkvi međutim to nije slučaj. Ovlasti službe službenika, svećeničkih službenika, vrijede samo ako oni djeluju po nalogu svoga apostola.

Može se dogoditi da netko dođe na kakvu neobičnu ideju, da bi se moglo nešto uraditi na drugačiji način – i da bi bilo lijepo i prihvatljivo. Za slične slučajeve moram reći takvoj braći da to može možda biti lijepo ni prihvatljivo, ali ih ujedno moram pitati jesu li sigurni da u tom trenutku postupaju po nalogu svog apostola. Ako to nije slučaj, znači da nisu za to ovlašteni. Devedeset i devet posto naše braće postupa u skladu sa svojim nalogom i na tome sam im zahvalan. Dobro, za službenike u SAD-u mogu reći da svi djeluju prema svom nalogu!

Zašto spominjem ovo? Zato jer je to silno važno. Svi mi djelujemo po nekom određenom nalogu. Vi djelujete kao službenici po nalogu svog apostola koji je svoj nalog dobio od Isusa. Zbog toga sam danas izabrao određeni biblijski tekst, jer je za sve službenike – za đakone, svećeničke službenike i apostole – važno da budu svjesni što je naša zadaća. To je zadaća apostola, a oni delegiraju

jedan dio svog naloga na ordinirane (postavljene) službenike.

Ponekad može biti veoma zanimljivo razmisliti o tome što sve sadrži naš nalog. Isus kaže posve jasno: „Zato idite!” To je tek prvi dio naloga.

Kad je netko postavljen u službu, to ovdje sigurno ne moram posebno isticati, ne znači da je dobio neki uzvišeni položaj. Ne postaje šefom. Dobiva radni nalog, zapravo poziv: Idi! A taj poziv ujedno znači: Pokreni se! To znači da mi, apostoli, ali i svi drugi službenici moramo dublje spoznati Isusa Krista. Ne smijemo stati na onome gdje smo danas i smatrati da znamo sve, da imamo sve. Moramo ući dublje u spoznaju Krista, a zbog toga je potrebno prepustiti se Duhu Svetom da nas vodi. Moramo ga slijediti i ići k ljudima.

Idite! Da bismo nekome naviještali Evanđelje, potrebno je s njima uspostaviti osobni kontakt. Taj

Isusov poziv nije upućen nekoj organizaciji ili nekoj firmi. Njegov je poziv: „Idite!” upućen svakom pojedinom od nas, apostolima i našim suradnicima!

Idi! Kaži ljudima!

Uvjeri ih i motiviraj ih!

Ne možemo reći da je to stvar Crkve. Kada bi to bio slučaj, mogli bismo organizirati neku propagandnu akciju da razglasimo Evanđelje i novoapostolsku vjeru, prirediti PR-akciju i pitanje vršenja naloga bilo bi riješeno. Naš nalog nije u tome! Nalog poslanja glasi: „Idite!” Isus je želio da njegovim osobni kontakt s ljudima. Ne možemo pridobiti nove učenike tako da platimo odgovarajući propagandni spot na televiziji ili na nekom drugom mediju. Osobni kontakt je dio naloga i toga moramo biti duboko svjesni. Idite! Moramo dakle ići k ljudima. Moramo razgovarati s njima, uvjeravati ih i motivirati. Upravo se po tome Crkva, djelo Božje, razlikuje od poduzeća. Ne možemo djelovati kao što djeluje poduzeće. Naš je nalog otići, razgovarati s ljudima i izgrađivati osobne kontakte.

Idite! A čemu? Da bismo sve narode učinili njegovim učenicima. Nekoga učiniti učenicom znači potaknuti ga da slijedi Isusa. To je zadaća. „Učenika” možemo definirati kao nasljedovatelja Isusa. Učiniti ljude Isusovim učenicima znači motivirati ih da ga nasljeđuju. Pretpostavka je da sami vjerujemo da je Evanđelje namijenjeno svim ljudima – bez obzira na okolnosti u kakvima oni živjeli, kakva je njihova gospodarska situacija ili prošlost.

I to, Evanđelje u njegovoj cjelovitosti. Ne možemo se pri tumačenju ograničiti samo na neke dijelove i govoriti na primjer ljudima kako zapovijedi vrijede za sve, te da će biti kažnjen svatko tko ne vrši volju Božju. Tumačili bismo tako samo jedan vid Evanđelja. Evanđelje u svojoj cjelovitosti upućeno je svim ljudima – doista svim ljudima na zemlji. Braćo, u to moramo biti uvjereni. Moramo ići svim narodima. Naši praoci su shvaćali Evanđelje tako da im valja ići u sve zemlje da bi ljudima donijeli svjedočanstvo i propovijedali Evanđelje i približili im novoapostolsku vjeru. Zato smo im duboko zahvalni i dugujemo im poštovanje. Znam o čemu govorim ovdje u Sjedinjenim Državama i u Sjevernoj Americi. Sjevernoamerička braća i sestre su obavili ogroman posao za širenje Radosne vijesti širom svijeta. Značajan je to vid djelovanja.

U Evanđelju po Marku stoji zapisano: „Idite po svem svijetu i propovijedajte Radosnu vijest svakom stvorenju!” (Mk 16, 15). Ne trebamo ići samo kršćanima u svim zemljama, nego trebamo propovijedati Radosnu vijest čitavom čovje-

čanstvu. Trebamo ići k svima, bez obzira na njihove okolnosti, njihovu kulturu, njihovu životnu dob ili na njihovo imovinsko stanje. I upravo o tome vodim računa kada gledam na zajednice širom svijeta. Tada se pitam da li naše zajednice odražavaju sliku čitavog čovječanstva. Još sigurno ne. Naša je

zadaca otići u sve narode i tamo čitavom stanovništvu, bez iznimke. Draga braćo, tako moramo razmišljati: o cjelokupnom stanovništvu, „svim stvorenjima”. I što je naša zadaca? Moramo ih učiniti Isusovim učenicima i motivirati ih da krenu za njime. Nećemo im ništa

obećavati. Bilo bi tako jednostavno otići siromasima i obećati im da će se obogatiti ako budu krenuli za Kristom – a još i više, budu li postali novoapostolski kršćani. Mogli bismo otići bolesnima i govoriti im da će ozdraviti budu li nasljedovali Krista i apostole. I k potlačenima i reći im: Budete li slijedili Krista, on će vas osloboditi. Ali to ih ne bi učinilo njegovim učenicima. Mnogi su ljudi nasljedovali Isusa, jer su svoju nadu polagali u njegova čudesa.

*Naša je zadaca poučavati ljude
da upoznaju zakon Isusa Krista,
a ne naš vlastiti zakon.*

Htjeli su ozdraviti. Nisu međutim to bili učenici kakve je Isus htio imati. Drugi su od Isusa očekivali da će on promijeniti njihove prilike i osloboditi ih jarma Rimljana. To se nije dogodilo. On je htio učenike koji će ga nasljedovati iz ljubavi, koji će se pouzdavati u njega i koji će biti spremni sve ostaviti zbog njega. Nema, dakle, smisla obraćati se ljudima i obećavati im blagoslov, bogatstvo, uspjeh i izbjavljenje iz nevolja. To je besmisleno. Tako se ne stječe i ne odgaja učenike.

Isto tako nema razloga prijetiti ljudima nekom velikom nevoljom: Ako ne budete vjerovali, patit ćete zajedno sa svima ostalima; a mi ćemo biti otkupljeni. Besmisleno je prijetiti ljudima.

Kako možemo „sve narode“ učiniti Isusovim učenicima? Moramo im približiti slavu Isusa Krista. Moramo ljubav prema Isusu Kristu usaditi u njihovo srce. Moramo im pomoći da upoznaju veličinu i slavu Isusovu: Isus je Bog i Bog je Isus. On je ponizan i jednostavan. On je onaj koji vas ljubi. On je milost i strpljenje. On je svemoguć, a ipak tako ponizan. On sve ljubi istom ljubavi. On ljubi bogate jednako kao i siromašne. On ljubi moćne jednako kao i slabe. Mogao bih satima o tome govoriti, ali vi znadete kao i ja da želimo ljudima govoriti o slavi Isusa Krista i tu slavu ugraditi u njihovo srce, kako bi ga upoznali. Potom

će ga nasljedovati jer su upoznali njegovu ljubav i da je umro za njih: Isus Krist me želi otkupiti; nasljedovat ću ga, jer me ljubi i jer želim u vječnosti biti kod njega; želim ga nasljedovati, jer mi je uzor – želim biti poput njega.

To je istinska motivacija za nasljedovanje Krista. Braćo, naša je zadaća otići svim ljudima – bez obzira na njihove prilike, njihovu kulturu ili njihov socijalni status. Idite k njima, povežite se s njima i potrudite se da vide slavu Božju! Odluku da počnu nasljedovati Isusa donijeti će tada posve sami kad shvate da je važno biti kod Isusa i poželjet će da i sami budu poput njega. Takav je pravi učenik.

I tada ih moramo krstiti. Kao svećenički službenici imate vlast i nalog obavljati krštenje vodom. I potom morate pripremiti duše na krštenje Duhom koje obavlja apostol. Posebna je to zadaća. Draga braćo, moramo jasno pokazati da ponovno rođenje iz vode i Duha nije samo pretpostavka i znak pripadnosti djelu Božjem te da je sve završeno nakon što je zapečaćenje obavljeno. Moramo jasno isticati da čovjek po krštenju vodom i Duhom prima posebnu snagu. Tu snagu treba potom i primjenjivati, a o svakom pojedincu ovisi koliko će u tome imati uspjeha. Tom se snagom mogu činiti određene stvari kao na primjer ljubiti Isusa, opraštati drugima, nasljedovati, mijenjati se i postajati sličnijim Kristu. Ponekad me obuzima zabrinutost. Nisam siguran da li se pripreme na krštenje vodom i Sveto zapečaćenje obavljaju dovoljnom ozbiljnošću. Moramo ljudima pojasniti koju snagu dobivaju po Svetom zapečaćenju i što mogu činiti s njom. Na najbolji se način objašnjava tako da se pokazuje osobnim primjerom. Posljednje sam nedjelje spomenuo da želimo biti uzor, kako bi snaga koju smo primili po Svetom zapečaćenju postala vidljiva. Krstite ih i objasnite im što znači biti kršten! Pokažite ljudima da to nije kraj priče, nego početak! Primaju snagu koja im je potrebna kako bi urasli u Kristovu narav. Značajan je to dio našeg naloga: „Zato idite ... Krstite ih ...“

„Učite ih da vrše sve što sam vam zapovjedio!“ Nakon toga ih moramo poticati da nasljeduju Krista. Oni su spoznali njegovu slavu, njegovu ljubav, milost i strpljenje i odlučili slijediti ga iz ljubavi, jer je njegova ljubav prema njima tako velika. Sada ga žele nasljedovati i postati mu slični. Sada, i to tek sada možemo im objasniti kako mogu nasljedovati Krista. Sada više nije velik problem objasniti im

jer sve što čine ne čine više iz straha pred kaznom. Ne, sada ljube Isusa Krista tako da im možemo reći: Želite li mu ugoditi, činite ovo i ono, a zanemarite sve drugo. I učinit će tako - iz ljubavi. Sve što čovjek čini iz ljubavi ne izaziva probleme.

I sami znadete da ponekad činimo upravo suprotno. Kao prvo znamo ljudima reći: „Ne čini to. Ako napraviš nešto slično, završit ćeš u paklu. Ali ako učiniš kako ti ja kažem, bit ćeš blagoslovljen.“ Tako ne smijemo govoriti! Oni moraju najprije ljubiti Isusa. Kad se uvjerimo da ga ljube, možemo im reći kako ga treba nasljedovati. Tada za njih više nema problema. Moramo ih međutim poučiti jer nam je to Isus naložio. To zapravo i nije mnogo, ali i nije baš jednostavno – velik je to izazov za nas. Ne radi se pritom međutim o nekakvom katalogu s mnogo pravila.

Naša zadaća mora biti učiti ljude da upoznaju Kristove zakone, a ne naš vlastiti zakon i pravila ili našu tradiciju. Moramo još više paziti da naše propovijedi budu zasnovane samo na Evanđelju – na onome što je rekao Isus i apostoli koji se spominju u Bibliji. Sve se odnosilo na otkupljenje. Moramo se usredotočiti na ono što je neophodno potrebno za spasenje, a ne na nekakva pravila. Sigurno znadete na što mislim. Ništa od toga nema veze s našim nalogom, a isto tako ni s otkupljenjem. Tada ne bismo mogli govoriti da radimo po svom nalogu. To

nema smisla, jer je on jasno određen: „Učite ih da vrše sve što sam vam zapovjedio!“ rekao je Isus, a ne ono što vi smatrate ispravnim. Moramo im naviještati Evanđelje. Nasljedovanje Krista ne znači tražiti jedolikost. Toga moramo biti svjesni. Kao što sam već rekao, moramo vjerovati da je Evanđelje općevažeće, neovisno o prilikama, podrijetlu, kulturnoj pozadini i socijalnom statusu pojedinca. Čovjek može nasljedovati Krista, ako je siromašan, ako je bolestan ili zdrav. Može ga nasljedovati ako je star ili mlad. Bez obzira u kakvim okolnostima živio, uvijek može nasljedovati Krista. I toga moramo biti svjesni sve više i više. Ne možemo od ljudi očekivati da budu kao mi, kao da smatramo da je samo ono naše pravo nasljedovanje Krista. Moramo ih poučiti kako živjeti Kristovo Evanđelje i da to čine u svom okruženju i svojim okolnostima. Ne moraju se zbog toga mijenjati. I mi se ne moramo brinuti da se obogate kako bi mogli nasljedovati Krista. To definitivno nije naša zadaća. Normalo je da želimo da siromašnima bude bolje, da bolesni ozdrave. Ali to nema ništa zajedničkoga s Isusovim nalogom: „Učite ih da vrše sve što sam vam zapovjedio!“ To je sasvim jasno nešto drugo.

Draga moja braćo, to je naša zadaća u budućnosti: odlaziti k ljudima i poticati ih da nasljeduju Isusu, a da im pritom ne dajemo nikakva ovozemaljska obećanja. Želimo im samo na jasan način prikazati Isusovu slavu i ljubav. A za to je potreban osobni kontakt. Kada potom budu ljubili Isusa, možemo im udijeliti Sveto Krštenje

**Propovijed su nadopunili okružni apostoli
Leonard Richard Kolb (SAD)
i Raul Eduardo Montes de Oca (Brazil)**

vodom i početi ih pripremati za primanje dara Duha Svetoga. Možemo im objasniti kakvu će snagu time steći i kako je mogu koristiti. Potom ih moramo podučiti kako mogu nasljedovati Krista i pojasniti im da to mogu činiti i u svojoj konkretnoj situaciji. Hvala Bogu, ne moraju mijenjati državljanstvo da bi vjerovali. Ne moraju se ni odijevati kao ja niti jesti što ja jedem. Ne moraju voljeti ni glazbu kakva se meni sviđa. Vjerujem da razumijete što mislim. Te ljude morate prihvaćati i poštovati onakve kakvi jesu.

Isto vrijedi i kada govorimo o mladoj generaciji. Pustite ih da uživaju svoju mladost u svojoj zemlji i u svijetu u kojem žive. Ne moraju postati kao što smo mi bili niti kakvi samo danas. Trebaju biti mladi ljudi kakvi jesu. Oni žive u svom vremenu i u svom svijetu. Ali i u svom svijetu i ovom vremenu mogu nasljedovati Isusa Krista. O tome moramo razmišljati. To nije ugodno. Znam o čemu govorim. To iziskuje od nas mnogo truda. Ali to je volja Božja. To je sastavni dio naloga apostolske službe u koji smo uključeni: „Učite ih da vrše sve što sam vam zapovjedio!“ To poučavamo kada propovijedamo. Ali ponekad se, draga braćo, naše poučavanje sastoji i u osobnom primjeru. To je razlog zašto i mi sami moramo ponekad prolaziti kroz tugu i žalost i zašto je naša vjera na kušnji. Imajte uvijek na umu da to nije Božja kazna. To nije znak da se Bog više ne zanima za nas ili da nismo radili dobar posao i da nas stoga ne blagoslivlja. Kao i sva druga djeca Božja i kao svi drugi ljudi i mi smo izloženi tuzi i žalosti. Ali kad prolazimo kroz tugu, kada smo kušani i kada moramo podnositi neki križ, znači da Bog želi nešto više od nas. Želi da u toj situaciji budemo uzor i da živimo ono što nam je zapovjedio. Nemojte se obeshrabriti ni ljutiti kad se u vašem životu događa nešto slično! U poučavanju davati primjer dio je našeg naloga. Ali ako u srcu nosite želju izvršiti nalog koji vam je dao nebeski Otac i ako u svakoj posebnoj situaciji želite biti uzor vršenja onoga što vam je zapovjedio – kažem vam: braćo, doživjet ćete ispunjenje Isusovog obećanja: „Ja sam s vama u sve dane do svršetka svijeta!“ Posebno u takvim trenucima ćete to doživjeti i Bog će vas na poseban način blagosloviti.

TEMELJNE MISLI

Odlazimo svim ljudima da im približimo Isusovu slavu i da ih potaknemo da krenu za njim. Podučavamo ih što je neophodno potrebno za njihovo spasenje, a da pritom od njih ne zahtijevamo da budu kao mi.

Svijet pokojnih – temeljna pitanja

Vjera u promijenjivost na onome svijetu i u Božju volju da se svi ljudi spase: To su odgovori na dva temeljna pitanja kada govorimo o nauci o pokojnima Novoapostolske Crkve.

Naša aktualna praksa polazi od biblijskog teksta (vidi Community broj 4/2017), ali legitimira je i autoritet apostolske službe, čija je zadaća tumačiti Evanđelje stručno i suvremeno, razmatrati ga i propovijedati.

Obraćanje pokojnima putem udjeljivanja sakramenata ne smije se ni u kojem slučaju zamijeniti sa spiritizmom. U spiritizmu se onostrani svijet zapravo shvaća kao dio ovoga svijeta i koji se može istražiti kao neki nepoznati kontinent.

Novi zavjet i novoapostolska vjera koja se temelji na njemu veoma su suzdržani u svojim izlaganjima o svijetu pokojnih. Ne radi se naime o stjecanju ili davanju uvida u onostrani svijet. Ne radi se o upoznavanju onostranih stvarnosti, o stanju mrtvih i slično. Nikako se ne radi o tome da se onostrani svijet priključi ovome i stavi pod njegovu vlast. Nije namjera da se zadovolji ljudska znatiželja, već da se ponudi obećanje spasenja koje u jednakoj mjeri pripada živima kao i mrtvima.

Na ovom mjestu treba pitati dvije stvari. Kao prvo: U kakvom se stanju nalaze mrtvi? I kao drugo: Zašto su im potrebni sakramenti?

U kakvom se stanju nalaze mrtvi?

Odgovor na prvo pitanje moguć je samo ako se naglašava jedinstvo mrtvih i živih ljudi. Povijest ljudskog postojanja završava doduše smrću, ali ostaje jedan dio pokojnika, to jest, njemu pripada sve ono što je mislio, doživio ili učinio, svi uspjesi i neuspjesi. Čovjekova osobnost ostaje sačuvana dakle i nakon smrti. Pokojnik je nezamjenjiv i ostaje onaj isti komu se Bog obraća.

Stanje duša na onostranome svijetu, izraženo blizinom Bogu ili udaljenošću od njega veoma je slojevito. Po smrti duša nije međutim doživjela nikakvu promjenu. Oni pokojni koji su daleko od Boga potrebiti su posebne pomoći, zagovora. Udjeljivanje sakramenata dovodi prema novoapostolskom uvjerenju do promjene stanja pokojnih. Pritom se normalno ne radi o namjeri da se iznova krsti pokojne koji nisu u životu bili novoapostolski vjernici niti pokojne kojima se udjeljuje Sveto zapečaćenje učini novoapostolskim. Novoapostolska vjera osporava uvjerenje mnogih kršćana da „čovjek [...] ne može više promijeniti svoj jednom u životu zauzeti stav prema Bogu" i da više „nije moguća nikakva promjena jer se čovjek u

smrti iskazuje kao opredjeljen". S obzirom na taj stav bespredmetna je i svaka predodžba o vječnoj kazni pakla ili vječnom prokletstvu. Osnova svake pozitivne promjene - ovdje i tamo – je obraćanje Bogu, dakle vjera. Prema tome nisu, dakle, ni pokojni isključeni iz potrebe i nužde da vjeruju. Osnova i uporište vjere koja ima za posljedicu novi odnos prema Bogu su sakramenti, to jest krštenje, oprostjenje grijeha i Sveta večera.

Zašto su mrtvi upućeni na sakramente?

Prema novoapostolskoj vjeri život kršćanina se utemeljuje i učvršćuje po sakramentima.

Utoliko je krštenje vodom nezaobilazno kao Božje „da" čovjeku. Tko dakle želi steći spasenje, tko želi svoju vjeru učvrstiti i sačuvati, upućen je na primanje sakramenata, a to prema novoapostolskom shvaćanju vrijedi jednako za žive i mrtve.

Novoapostolski Katekizam govori o tome te paralelno ističe važnost apostolske službe: „Isusov nalog naviještanja Evanđelja, opraštanja grijeha i udjeljivanja sakramenata apostoli vrše i nad živima i mrtvima. Oni djeluju umjesto Krista i u njegovo ime. Kao što je Isus Krist svoju žrtvu prinio na zemlji tako i apostoli posreduju spasenje također na zemlji. Budući da sakramenti imaju jednu vidljivu stranu, moguće ih je obavljati samo u području vidljivoga. Djelovanje sakramenata kao znajačan oblik posredovanja spasenja jednako je za žive i za mrtve."

Razlika između našeg shvaćanja pokojnih i spiritizma

Zagovori umjesto prizivanja, božansko djelovanje umjesto ljudske radoznalosti: Shvaćanje pokojnih u Novoapostolskoj Crkvi nema ništa zajedničkoga sa spiritizmom.

Ponekad se Novoapostolskoj Crkvi predbacuje da njezin odnos prema pokojnima pokazuje izvjesne sličnosti sa spiritističkom praksom ili čak da pripada spektru spiritističkih shvaćanja. Ovim prikazom želimo jasno reći da se naš odnos prema pokojnima nikako ne može dovoditi u vezu sa spiritizmom.

Što je spiritizam?

Najprije treba pojasniti što je zapravo spiritizam. Spiritizam polazi od postojanja onostranog svijeta na kojem se između ostalog nalaze i duše umrlih. Tu osnovnu pretpostavku ne nalazimo samo u spiritizmu, nego u mnogim religijama prošlosti i sadašnjosti. I Novoapostolska Crkva polazi od vjere

u postojanje onostranog svijeta na kojem se nalaze duše umrlih. Tu temeljenu pretpostavku spiritizam međutim toliko proširuje da ne potvrđuje samo postojanje duša, nego isto tako i mogućnost da se s njima na primjer putem medija može uspostaviti kontakt.

Biblijski primjeri

Ispitivanje mrtvih, koje je značajan dio spiritizma, spominje se već u Starom zavjetu, jer je u poganskom okruženju Izraela spiritizam sačinjavao dio vjerske prakse. U Starom zavjetu se stoga prizivanje mrtvih – uključujući gatanje, astrologiju itd. – kao oblike idolatrije (klanjanje kipovima) izričito

odbacuje. U Knjizi Ponovljenog zakona 18, 9-12 stoji na primjer zapisano: „Kad uđeš u zemlju koju ti daje Gospodin, Bog tvoj, nemoj se priučavati na odvratne čine naroda. Neka se kod tebe ne nađe nitko tko bi kroz ogranj gonio svoga sina ili svoju kćer; tko bi se bavio gatanjem, čaranjem, vraćanjem i čarobnjaštvom; nitko tko bi bajao, zazivao duhove i duše predaka ili se obraćao na pokojnike. Jer, tko god takvo što čini, gadi se Gospodinu, zbog takvih odvratnosti njih i goni ispred tebe Gospodin, Bog tvoj.”

Poznata je priča o vračari En Dori koja na zahtjev Šaula priziva duh proroka Samuela (1 Sam 28, 7-20). Ova se starozavjetan priča često uzimala kao dokaz da su takva pojavljivanja mrtvih bila doduše zabranjena, ali da su bila moguća i da su ljudi mogli prizivati mrtve. Ali taj biblijski izvještaj ne služi tome da bi se potvrdila mogućnost ispitivanja mrtvih, već treba samo jasno pokazati koliko se Šual bio udaljio od Boga. Prorok se pojavio samo zbog toga da bi rekao da je kralj bio od Boga odbačen.

Moderan spiritizam

Shvaćanje da se može uspostaviti kontakt s duhovima ili s mrtvima smatralo se tijekom vremena praznovjermem, posebno od kasnog 17. stoljeća, dakle, od doba prosvjetiteljstva. Tek u 19. stoljeću kada se prestalo u svakom pogledu slijepo slijediti racionalizam prosvjetiteljstva ljudi su se počeli prisjećati te prakse.

U 19. stoljeću nastaje moderan spiritizam. Ali dok su prizivanja duhova i umrlih ranije često pripadala religioznoj praksi, moderan spiritizam ne mora bezuvjetno biti povezan s nekom religijom. Pokušava se takorekuć sistematski i gotovo na znanstveni način uspostaviti kontakt s duhovima ili s dušama umrlih, ne samo da bi se dokazalo da ima života nakon smrti, nego isto tako i da postoji onostrani svijet o kojem se želi doznati mnogo više. Umrle se na primjer pita u kakvom se stanju nalaze i kako izgleda onaj svijet.

Spiritizam želi dokazati postojanje besmrtnih duša ili onoga svijeta između ostalog i ispitivanjem umrlih. Onostrani svijet i duše umrlih postaju u spiritizmu objektom istraživanja. Postaju veoma često predmetom ljudske znatiželje. Po tome se ni

suprotnost između ovoga i novoga svijeta, transcendencije i imanentnosti ne uzima više ozbiljno. Štoviše, onostranost se javlja kao neki oblik ovoga svijeta u kojem vrijede iste zakonitosti kao i u materijalnom svijetu.

Često se spiritizam shvaća i kao alternativa kršćanstvu o kojem se tvrdi da je zarobljeno u dogmama i da se ne bavi dovoljno onostranim svijetom.

Ima li naše shvaćanje pokojnih nešto zajedničko sa spiritizmom?

Kako sada ocijeniti prigovor da je naš odnos prema pokojnima neka vrsta spiritizma ili da barem ukazuje na veliku srodnost s njime? Dok spiritist priziva duše mrtvih da bi od njih nešto doznao, u našem odnosu prema pokojnima nema nikakvog pokušaja uspostave kontakta s njima da bi se nešto doznalo o njima i onostranom svijetu. Pokojni ovdje, dakle, nisu objekt ljudske radoznalosti niti nekog znanstvenog istraživačkog poriva. Na onostrani svijet ne gleda se kao na nevidljivi oblik ovoga svijeta, koji bi se mogao znanstveno istražiti, već ga se ostavlja u njegovoj posebnosti i nedokučivosti.

U našem odnosu prema pokojnima radi se samo o jednome, to jest da im se omogući pristup sakramentima koji su im potrebni za spasenje. Pritom ljudi ne djeluju iz vlastitog poriva i s nekim posebnim interesom za onostrani svijet, nego se sam Bog poslužuje čovjekom, dakle apostolom, da dušama pokojnika budu sakramenti dostupni. Tko od pokojnih prima sakramente, tko će dakle biti dionikom spasenja a tko neće, ostaje tajna.

Naš odnos prema pokojnima ne ističe ništa drugo nego Božju volju da se svi ljudi spase, živi i mrtvi. U takvom odnosu s pokojnima kontakt ne igra nikakvu ulogu, štoviše on se svodi na zagovor kojim molimo Boga da bude milostiv prema neotkupljenim dušama. Takvim molitvama i odgovarajućim ljubaznim ponašanjem prema svojim bližnjima pokazujemo Bogu da brinemo ne samo za svoje spasenje ili za spasenje živih, nego isto tako i za spasenje pokojnih. Na taj način izražavamo i uvjerenje da su mrtvi i živi veliko zajedništvo potrebitih spasenja i da je sama Kristova Crkva zajedništvo živih i mrtvih.